

Miere și Migdale

Scurte meditații la cuvântul Sfintelor Scripturi

Valentin Popovici

***Luați cu voi... puțin leac alinător, și puțină miere,
mirodenii, smirnă, fisticuri și migdale.***

Geneza 43:11

Caietul nr. 3

65.

Pragul casei

„Atunci slava Domnului s-a ridicat de pe heruvimi, și s-a îndreptat spre pragul casei... ”
(Ezechiel 10:4).

În Israel pragul casei era sfânt. Era locul legământului, al întâlnirii între prieteni, locul păcii, al îmbrățișării. Legământul în vechime era ca și cum ar fi trecut cineva pragul ca să intre într-o casă. La primul Paște, ungerea cu sânge a ușurilor și a pragului de sus, era semnul că toți cei ce intrau în casă sau locuiau acolo erau sub protecția jertfei. De aceea, pragul era considerat sfânt în Israel, fiindcă era sfințit de legământul ispășirii păcatelor. Oricine intra peste prag în casă, intra în teritoriul legământului cu Dumnezeu.

Poate unora li s-ar părea curios, dar în Israel, hoții nu intrau peste pragul casei. Cât erau ei de hoți și răi, hoții respectau pragul. Preferau să spargă zidul, dar să nu intre peste prag. „Adevărat, adevărat vă spun că, cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare *pe altă parte*, este un hoț și un tâlhar” (Ioan 10:1). „Dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i *spargă casa*” (Matei 24:43). Hoțul spărgea casa, tocmai ca să nu intre peste prag: „Dacă hoțul este prins *spărgând...*” (Exod 22:2). Proorocul Ezechiel a primit o poruncă de la Domnul să-și împacheteze lucrurile și să plece. Dar acțiunea aceasta trebuia să fie un semn pentru popor: „Să *spargi zidul* sub ochii lor și să-ți scoți lucrurile pe acolo...” (Ezechiel 12:5). Cu alte cuvinte, „Să nu ieși pe ușă, peste prag, ci să ieși ca un hoț!” — tocmai ca oamenii să vadă că sunt răi, ca niște hoți.

De fapt, când cineva intra în casă, se ferea să calce pragul, pășea peste el, fiindcă pragul era locul pe care a picurat sângele legământului. Gândul acesta l-a avut apostolul când scria la Evrei 10:29: „Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va *călca în picioare* pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului!” Strașnice cuvinte! Solemne, îngrozitoare!

Pragul e doar un pas, dar ce mare e pasul acesta! Afară e frig, e crivăț, e furtună. Înăuntru te așteaptă o vatră caldă, o masă a păcii. Între vântul de afară și căldura dinăuntru e pragul. Ca să intri trebuie să treci pragul. Pragul înseamnă un sfârșit și un început. Pentru un drumeț care e primit în casă, acolo se termină un drum, și începe o părtășie.

La ușa îndurării, Domnul Isus stă cu mâinile întinse ca să ne primească în Casă. Ne primește în legământul păcii. Nu mai suntem nici străini, nici musafiri, ci „oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:19). Peste pragul casei, intră numai prietenii, frații. Și Dumnezeu ne cheamă să trecem pragul casei Lui! Ce scumpă onoare, ce înaltă cinste!

Cu toată îndrăzneala

„Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala.” (Fapte 4:29)

Expresia aceasta, „cu toată îndrăzneala” o găsim la început și la sfârșit în Faptele Apostolilor; în versetul de mai sus, și în ultimul verset al cărții: „Propovăduia împărăția lui Dumnezeu, și învăța pe oameni, *cu toată îndrăzneala* și fără nici o piedică, cele privitoare la Domnul Isus Hristos”.

În ambele cazuri ni se prezintă un contrast puternic între stările dinafară și entuziasmul ucenicilor.

În capitoul 4 găsim pe de o parte, o coaliție puternică, cei care aveau autoritatea în lume, mai marii poporului, cărturarii, o pleiadă de arhierei, Ana, Caiafa, Alexandru, și toți cei cu vază în familiile lor. Pe de altă parte erau ucenicii, care tocmai scăpaseră de temniță, de anchete, de batjocuri. Iar rugăciunea ucenicilor a fost nu să scape de prigoană, ci să aibe îndrăzneală, toată îndrăzneala.

În ultimul verset din Fapte, pe de o parte se află imperiul cel mai strașnic din lume, forța care strivea totul sub picioare, împăratul mândru și fără minte de pe tronul Romei, și pârașii iudei cu vociferările lor mincinoase; iar de altă parte, îl găsim pe apostolul Pavel în stare de arest și domiciliu forțat chiar la Roma, în bârlogul dușmanului. Chiar și acolo, Pavel, fără să-i pese de lanțuri, de acuzațiile dușmanilor și de procesul în care se afla, „propovăduia Împărăția lui Dumnezeu și învăța pe oameni *cu toată îndrăzneala*”.

De fapt ceea ce ar trebui să ne uimească și mai mult e, nu contrastul între două stări, ci între cele două puteri: puterea celui rău care domină lumea, și puterea Duhului Sfânt care lucrează prin ucenici. Amenințările dușmanului vor să aducă frică, Duhul Sfânt însuflă îndrăzneală; duhul lumii vrea să-i amuțească pe ucenici, Duhul slavei le dă curaj ca să vorbească; duhul lumii încearcă să-i distrugă pe ucenici prin frică, Duhul slavei le dă putere să pornească la asalt și să fie biruitori prin vestirea Evangheliei.

„Și iață că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (Luca 24:49). În această „îmbrăcare cu putere de sus” e secretul îndrăznelii ucenicilor. Ei s-au întâlnit cu Domnul, au fost îmbrăcați într-o altă putere, puterea minunilor, puterea biruințelor Domnului. Ucenicii au învățat să renunțe la puterea lor, și să se lase în voia puterii lui Dumnezeu. Energia acestei „îmbrăcări” s-a văzut în îndrăzneala cu care L-au mărturisit pe Domnul Isus. Nici noi n-avem de ales: Dacă suntem ai Domnului, dacă în noi lucrează Duhul puterii Sale, trebuie să avem „toată îndrăzneala.”

Curajul de a crede în lumină

*„Câtă vreme aveți lumina printre voi,
credeți în lumină, ca să fiți fii ai
luminii.” (Ioan 12:36)*

Umblarea în lumină înseamnă curajul și eroismul credinței. În lumină e transparență, lumina trebuie să treacă prin noi și dincolo de noi, ca să se vadă nu chipul nostru ci chipul frumos al Domnului Isus.

A trăi în lumină înseamnă totodată eroism, fiindcă e vorba de credință. În timp ce în jur e întuneric, noi am ales Lumina, ne lăsăm picioarele călăuzite de candela lui Dumnezeu. Lumina trebuie s-o alegem ca principiu de viață, și în alegerea aceasta e aventura credinței, fiindcă lumina ne face vulnerabili. Lumina e pentru cei ce vor să trăiască o viață de eroism a credinței.

Avem în istoria neamului nostru exemplul domnitorului Constantin Brâncoveanu. În luna aprilie 1714 sosea la București cu poruncă de taină un capugiul pe nume Mustafa Aga (capugiul era un trimis al sultanului cu misiune secretă). Domnitorul l-a întâmpinat cu bunăvoință, cunoscându-l mai demult pe Mustafa Aga. În timpul primirii oficiale care a avut loc în sala mare a spătăriei palatului, capugiul s-a ridicat pe neașteptate de la locul lui, s-a apropiat de Brâncoveanu și, în uimirea tuturor, i-a pus pe umeri năframa de mătase neagră, rostind cuvântul MAZIL, cuvântul de scoatere a domnitorului din scaun. Curând Domnul a pornit cu familia spre capitala Imperiului osmanilor. I s-a oferit la Istanbul viața și tronul, dacă-și schimbă credința. Balada noastră populară spune răspunsul:

Împărate, dumneata, nu-ți dăruiesc țara mea.

Țara și bogăția, care beau, mănânc din ea

Eu nu-mi las credința mea, nu mă dau în legea ta.

La 15 august 1714 într-una din piețele orașului Istanbul, a căzut sub sabia călăului capul marelui vistier Ienache Văcărescu, ginerele domnitorului, apoi pe rând capetele celor patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și la urmă capul domnitorului Constantin Brâncoveanu. Era chiar ziua lui de naștere. Împlinea 60 de ani. Au murit, dar au vrut să rămână lumină.

Frații mei, nu vă vindeți pe arginții întunericului. Mai bine săraci, mai bine puțini, mai bine înfrânți, mai bine pe eșafodele dușmanilor, dar să rămânem Lumină. Mai bine osândiți, slabi, disprețuiți, mai bine socotiți ca un gunoi al lumii, dar să rămânem cu Hristos, să rămânem ai Lui, să luminăm cu torța jertfei noastre slava și mărirea Celui care ne-a răscumpărat!

Să nu fie credința noastră o credință de formă, bleagă, fără vitalitate, fără putere, ci o credință vie, energetică, reală, adevărată. Căci numai prin credință umblăm în lumină!

A dat legi ploii

„... când a rânduit greutatea vântului, și când a hotărât măsura apelor, când a dat legi ploii, și când a însemnat drumul fulgerului și tunetului...” (Iov 28:25-26).

Cum de universul are legi? Au putut legile să evolueze?

Cuvântul „cosmos” provine din limba greacă și înseamnă „univers ordonat”. Universul în care trăim este un „cosmos, o realitate fizică ordonată, una pe care o putem studia ca să-i înțelegem legile. Oamenii au descoperit legile după care se dirijează toate lucrurile, de la atomi și particule nucleare până la galaxii imense azvârlite în spațiu. Legile nu sunt date de oameni, ci doar descoperite de ei. Noi am descoperit legile, dar *altcineva* le-a fixat.

Când spunem „principiul lui Arhimede”, nu e deloc principiul lui; el l-a descoperit doar văzând că obiectele scufundate în apă sunt mai ușoare decât atunci când sunt afară din apă. Newton observă că mărul cade din pom și cade direct pe pământ, n-o ia razna în sus, și noi zicem legea lui Newton, dar nu e deloc legea lui. Legea lui Galileo, cum că toate obiectele în cădere liberă pe pământ au o accelerație de 9,8 metri pe secundă la pătrat, nu e deloc legea lui Galileo. El doar a descoperit că așa se întâmplă, că peste tot aici pe pământ se întâmplă la fel, dar nicidecum nu e legea pe care a făcut-o Galileo. Atunci, întrebarea e, de ce este așa și nu altfel? Și dacă universul nostru e un „cosmos”, un sistem ordonat și se mișcă după anumite legi, nu e normal să ne întrebăm, cine a făcut legile acestea?

Dacă existența lucrurilor în sine este pentru unii un mister: Cine a creat toate lucrurile? Se poate oare să fie acestea la întâmplare?... la fel de mare e și misterul celălalt, al legilor care guvernează universul. De unde și cum au apărut legile în univers?

Savanții ne spun că orice sistem închis care pornește de la haos și e neorganizat, fără o intervenție dinafară devine mai haotic, mai neorganizat. Deci, știința spune că legile au fost date de la început, n-au apărut pe parcurs, n-au evoluat. O concluzie extraordinară! Universul la creație, la momentul Zero, a avut deja legile pe care le are și acum. Legile n-au trecut printr-o evoluție de dezvoltare. Legea gravitației a fost stabilită de la punctul de pornire al existenței materiale. Prin aceasta, chiar știința pretinde ca ceva necesar, ca o axiomă elementară existența Creatorului, care este și Legiuitor, Cineva care a dat legile, le-a fixat la momentul în care a creat lucrurile.

Dumnezeu vorbește în Isaia 40:26, „Ridicați-vă ochii în sus, și priviți! Cine a făcut aceste lucruri? Cine a făcut să meargă *după număr, în șir*, oștirea lor? El le cheamă pe toate pe nume; așa de mare e puterea și tăria Lui, că una nu lipsește.” Iată, Acesta este Dumnezeul nostru. Slăvit să-I fie Numele!

Bine, rob bun și credincios !

„Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25:21)

Despre Thomas Cranmer, arhiepiscopul de Canterbury, martirizat în 1556, citeam când eram în liceu. Era o biografie scrisă de nu știu cine și bătută la mașină. Eu citeam noaptea o copie palidă, ștearsă, probabil a opta sau a zecea copie multiplicată cu indigou. De atunci au trecut ani, și am mai citit multe despre Cranmer, dar îmi place să retrăiesc inspirația launtrică pe care a simțit-o mintea mea fragedă citind eroismul credinței acestui om.

Ajunsese arhiepiscop, treapta cea mai înaltă în ierarhia anglicană, parcă fără să fi vrut, și nici de plăcere. A ajuns protestant în mod treptat, dar foarte convins în doctrinele pe care le-a studiat amănunțit. S-a trezit implicat în intrigile politice, deși ar fi preferat să rămână la Cambridge și să studieze nuanțele teologice ale doctrinelor. Avea mai mult o fire de poet decât de politician. Cartea de Rugăciuni din 1552, lucrarea lui de seamă, care este de fapt și azi manualul liturgic al bisericii anglicane, este una din cele mai măiestre capodopere ale literaturii engleze, modelând până în secolul nostru stilul elegant al unei limbi care s-a revărsat de la amvonurile bisericilor pe străzile țării.

La urmă a trăit șocul cumplit să cadă de la cel mai înalt scaun ierarhic la închisoarea din Turnul Londrei. Sângeroasa regină Maria Tudor încerca să întoarcă roata istoriei, forțând din nou catolicismul în Anglia. Cei mai mulți protestanți au fugit peste hotare. Cranmer a rămas. Pledase înainte pentru supremația regală în problemele de credință și conștiință, și acum trebuia să-și trăiască doctrina. Poate în frământarea aceea înțeleg de ce a fost gata să semneze hârtiile de renunțare la învățăturile protestante, deși era convins că sunt conform Scripturii. La 16 octombrie 1555, colegii lui de temniță, curajoșii Ridley și Latimer, au fost arși la rug. În cele din urmă i s-a dat ocazia să declare public renunțarea la credință. Astfel, la 21 martie 1556, a ținut ultima lui predică, cu un final surprinzător. De la amvonul catedralei St. Mary, Cranmer, slăbit, îmbătrânit, și-a mai ridicat încă odată glasul și a predicat Evanghelia curată. *„Iar mâna aceasta, care a semnat hârtiile de rușine ale lepădării mele, ea să fie prima care să ardă.”* În timp ce unii care îl urau vociferau, iar alții care îl iubeau plângeau, Thomas Cranmer a fost dus în piața orașului unde îl aștepta rugul. De la stâlpul rugului, când s-a aprins văpaia, Cranmer și-a întins mâna dreaptă să ardă prima în flăcări. A ars ca o lumânare. A plătit scump curajul de a fi rămas în credință lângă izvorul Scripturilor. Dar Thomas Cranmer a câștigat bătălia. Ce slavă costisitoare se ascunde în cuvintele: *„Bine, rob bun și credincios”!*

Muștele moarte în untdelemn

„Muștele moarte strică și cresc untdelemnul negustorului de unsori; tot așa, puțină nebulie biruie înțelepciunea și slava.” (Eclesiastul 10:1)

Uleiul e bun, negustorul e harnic, dar se bagă muștele și strică tot. N-au ce să caute acolo, dar se bălăcesc în ulei. Și uleiul fermentează și se acrește.

Înțeleptul vorbește în pilde, și e desigur vorba aici de cei care-L slujesc pe Dumnezeu dar nu deplin, nu-L urmează cu toată inima. Aceștia ajung să amestece lucrurile bune cu cele rele, și ce iese este o acreală stricată. Uleiul este în Sfânta Scriptură un simbol al Duhului Sfânt și al lucrării Lui. Iar muștele sunt purtătoare de microbi, imaginea păcatului. Amestecul dintre cele două stări produce ceva urât, care miroase a mortăciune. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24), spunea Domnul Isus, și cuvintele Lui sunt adevărate.

Uleiul era folosit la vindecare, dar acum, stricat de muștele din el, e purtător de moarte. Uleiul era folosit ca hrană, să dea gust bun mâncării, dar acum e ceva respingător, de nesuferit, ba chiar otrăvitor. Și „untdelemn” aici poate să fie tradus și cu „parfum” Făcea parte din cosmetica femeilor din vechime. Tot rostul uleiului era să răspândească un parfum plăcut, să înfrumusețeze fața, să aducă un miros plăcut. Există un parfum al vieții sfinte, o aromă de bucurie pe care o răspândește viața celor credincioși. Apostolul Pavel o numește „o mireasmă a lui Hristos” (II Cor. 2:15). Eclesiastul spune aici un avertisment drastic: Parfumul acesta poate să se schimbe foarte ușor într-un miros greu, acru, insuportabil. Cum? Prin „muștele” murdare și moarte care se amestecă în el.

„Tot așa, puțină nebulie biruie înțelepciunea și slava!” Nu trebuie să fie multe muște moarte în untdelemn ca să-l acrească. Doar câteva. „*Puțin aluat* face să se dospească toată plămădeala” (Galateni 5:9). O musculiță mititică nu pare să fie ceva periculos. Câteva musculițe n-au de ce să ne alarmeze. Le tolerăm să-și facă baie în parfumul harului. Ba, le și ascundem. Parfumul acesta e tabloul înțelepciunii, imaginea slavei, a tot ce avem noi mai frumos prin harul lui Dumnezeu. Dar tolerăm musculițele, că sunt numai câteva. Și vai, ce dezastru rezultă din amestecul acesta. Tot parfumul dulce și plăcut se schimbă în acreală care fermentează o spumă a păcatului. Un om al lui Dumnezeu își poate compromite întreaga lucrare tolerând în viața lui câteva „muște” moarte care biruie înțelepciunea și slava.

Un Noe îmbătat de vin... Un Samson în brațele Dalilei... Un Ghedeon cu efodul din Ofra... Un David în pat cu Batșeba... O, Doamne, apără-ne de muștele păcatului, muștele compromisiurilor cu lumea!

71.

Este Hristos aici?

„Noi, deci, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (II Cor. 5:20)

Se spune că pe la începutul secolului XX, când misionarii creștini au pătruns în China și aveau libertatea să lucreze nestingheriți (pentru o scurtă vreme) acolo, la un dispensar creștin a venit un fiu cu tatăl său care era orb și pe care dorea să fie tratat de un specialist de la clinică. O infirmieră l-a întâmpinat la poarta misiunii, și tânărul a întreat-o:

— Aici este spitalul lui Hristos?

Credincioasa a înțeles că din cauza greutății de exprimare chinezul n-a știut altfel să întrebe dacă acela era spitalul creștin, și i-a răspuns:

— Da, acesta e spitalul lui Hristos...

Atunci tânărul chinez a continuat:

— Puteți să-mi spuneți dacă este Hristos aici, la spital?

De data aceasta răspunsul a venit după o pauză mai lungă:

— Da, Hristos este aici la spital.

Și tânărul a continuat cu un ton rugător:

— Atunci, doamnă, am vrea să-L vedem pe Hristos.

N-a durat mult și în ușă a apărut medicul spitalului, un medic misionar, pentru care veniseră cei doi de departe.

Desigur, a fost o problemă de exprimare și de limbă, dar poate așa gândea tânărul chinez: dispensarul acela era creștin, deci era spitalul lui Hristos, și atunci nu se poate să nu fie și Hristos în spital.

Lucrarea de misiune apostolică era pentru apostolul Pavel aceea de rang plenipotențial și ambasadorial. Și oare nu e așa cu toți credincioșii Domnului? Dacă e cineva trimis de Hristos, Îl reprezintă pe Hristos, are autoritate din partea lui Hristos! Un ambasador reprezintă nu numai un guvern, ci o țară întreagă. Un ambasador al lui Hristos reprezintă slăvita Împărăție a Domnului nostru, în port și în umblet, în grai și în strai.

Mai demult am avut în adunare la noi (în oaza românească printre străini, a bisericii în care ne-a unit Duhul harului) vizita fratelui nostru de credință David Funderburck, care fusese ambasadorul Statelor Unite la București între 1981 și 1985. Ne întrebam oare ce ne va spune, ce text va alege, oare ce mesaj ne va da? Cu un zâmbet larg și luminos, a ales textul de mai sus, și apoi ne-a spus simplu: *„Mai mult decât rangul de ambasador al Americii, mai mult decât orice rang și cinste pe care ar putea să mi le dea oamenii, prețuiesc cinstea pe care mi-a dat-o Mântuitorul să fiu ambasador al Împărăției Lui, o Împărăție care nu se clatină ci rămâne în veci...”*

Toată Armătura lui Dumnezeu

„„*Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor diavolului!*” (Efeseni 6:11).

Armătura lui Dumnezeu n-o avem pentru paradă, ci pentru luptă. Fără ea suntem vulnerabili, expuși atacului direct al satanei. Verbul „a ținea piept” înseamnă de fapt „a nu ceda terenul”. Comanda aici este de rezistență, de apărare, de consolidare a poziției. Atacul și biruința împotriva împărăției celui rău au fost date de Domnul Isus prin moartea și învierea Sa. Noi suntem deja pe teritoriul câștigat de Domnul Isus. De aceea și în versetul 13 apostolul Pavel amintește că trebuie să luăm *toată* armătura, și astfel să fim pregătiți pentru „ziua cea rea”, să rămânem în picioare, fără să cedăm vreun metru de teren dușmanului.

Diavolul vine cu momelile lui și răcnește ca un leu, ca să ne sperie, să ne scoată din perimetrul harului lui Dumnezeu. A fi pregătiți când dușmanul atacă e garanția biruinței sfinților lui Dumnezeu

1. Vine diavolul cu minciunile lui! Tot ce promite el e minciună. Noi îi descoperim planurile, fiindcă avem mijlocul încins cu *adevărul*.

2. Vine diavolul cu momeala păcatelor. Le poleiește să pară cât mai atrăgătoare. Noi însă îl biruim fiindcă suntem îmbrăcați cu *platoșa neprihănirii*, și nu poate să ne rănească, să ne atingă, să ne sângereze.

3. Vine diavolul cu momeala lenevirii, a trândăvirii, să ne descălțăm și să ne întindem la cântecele lui de leagăn. Nu. Noi suntem încățați cu *râvna Evangheliei păcii*; mergem vestim, spunem altora, fiindcă suntem vestitori ai Împărăției păcii.

4. Când nu ne poate atinge direct, trimite diavolul săgeți. Acestea au în ele otravă și jăratec aprins care să incendieze tabăra sfinților, să aducă panică între noi. Dar avem *scutul credinței*, și în el se sting toate săgețile celui rău.

5. Dacă nu poate nici așa, diavolul vine cu șoapta îndoielor, a filozofilor lumii, a teoriilor liberale, și vrea să ne zăpăcească mintea, să ne amețească de cap. Dar noi avem *coiful mântuirii*, și mântuirea câștigată de Domnul Isus pentru noi ne păstrează mintea curată.

6. Mai vine Satana și ne provoacă la duel direct, așa cum a venit și la Domnul în pustie. Să fugim? Nu. Noi suntem chemați să nu cedăm terenul. Dar, să ieșim la luptă cu puterea noastră? Diavolul e mai tare ca noi. Să încercăm metodele firii pământești? Așa ar vrea el, ca să ne prindă. Noi avem însă *sabia Duhului*, Cuvântul lui Dumnezeu, și Satana e învins deja.

Ne îmbrăcăm în armele luminii (Romani 13:12), și nu cedăm terenul sfințeniei, holda păcii lui Hristos, stăm în puterea Duhului Sfânt.

Bine ai făcut că ai venit

„Am trimis îndata la tine, și bine ai făcut că ai venit. Acum dar toți suntem aici înaintea lui Dumnezeu ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui”(Fapte 10:33).

Cu adevărat, Dumnezeu folosește situațiile protivnice pentru împlinirea planurilor Sale minunate. „Din vânturi Îți faci soli, și din flăcări de foc, slujitori” (Psalmul 104:4). Prin stările cele mai grele și periculoase, Dumnezeu Își arată puterea, Își împlinește planul.

Apostolul Petru, în casa lui Corneliu? De necrezut! Și nu că Petru s-a dus acolo ca misionar, ci Corneliu l-a chemat să-i predice... Miraculos. Numai Duhul slavei putea să îndeplinească o așa țesătură de evenimente.

J. J. Methvin a fost un misionar pionier care s-a aventurat să predice Evanghelia în tribul de indieni americani Kiowa, din sud-vestul continentului nord-american. Într-o noapte niște indieni înarmați și cuprinși de ură fiindcă misionarul venise să le predice despre „Dumnezeul albilor”, au pătruns în cortul lui, l-au prins, l-au scos afară și erau gata să-l omoare, să-l scalpeze.

– Dar eu am venit să vă spun despre Dumnezeul *vostru*, nu despre Dumnezeul albilor, le-a zis misionarul.

Indienii s-au fâsticit și nu știau ce să mai spună. Atunci, unul din ei a făcut semn să stea toți jos și misionarul să le spună ce avea de spus despre Dumnezeul *lor*. Methvin le-a predicat pe Hristos Domnul, despre dragostea lui Dumnezeu pentru toți oamenii și despre jertfa Domnului la cruce. A vorbit cu patos, cu ochii plini de lacrimi, știind că era ultima lui predică. Nu avea nici o scăpare: era înconjurat de oameni plini de ură care țineau în mână securile gata să-l ucidă.

După un timp, cel care le făcuse semn să stea toți jos, s-a ridicat deodată și a strigat:

– Omul acesta spune adevărul!

Era Hunting-Horse, „Calul de vânătoare”, după porecla pe care o purta, și era șeful tribului Kiowa. În clipa aceea Hunting-Horse l-a primit pe Domnul ca Mântuitor personal.

Lucrul ciudat din întâmplarea aceasta este că în loc să meargă Methvin să le predice Evanghelia, au venit ei la el să asculte Evanghelia. E adevărat că dușmanul sufletelor, diavolul, a vrut să distrugă lucrarea, dar Dumnezeu a folosit și ocazia aceasta spre împlinirea planului Său.

Sunt gata oare să mă încred în El chiar și în situațiile cele mai grele? Domnul meu le poate schimba pentru folosul Împărăției. Dar mă întreb, cum aș vorbi eu despre Domnul Isus dacă aș ști că e ultima mea predică, și de cuvintele mele depinde viața mea?

Stăruieți în rugăciune

*„Stăruieți în rugăciune, vegheați în ea cu mulțumiri.”
(Coloseni 4:2).*

Știu că prea puțin timp ne punem deoparte pentru rugăciune. E păcat. Domnul Isus stătea nopți întregi în rugăciune, și avea un loc obișnuit, cunoscut de toți unde mergea să se roage (Luca 22:39). Apostolul Pavel se ruga „zi și noapte” și în rugăciunile acestea lungi mijlocea pentru alții (II Tim. 1:3). Daniel se ruga de trei ori pe zi, și obiceiul acesta era cunoscut de toți (Daniel 6:10). Petru și Ioan mergeau împreună la ceasul rugăciunii (Fapte 3:1). David striga către Domnul de trei ori pe zi (Ps. 55:17), și de șapte ori pe zi cânta laudele Domnului (Ps. 119:164). Bătrânul Samuel știa că lucrul cel mai important pentru el era să se roage (I Samuel 12:23), și dacă nu se ruga ar fi păcătuit împotriva Domnului; așa cum apostolii mai târziu au socotit că misiunea lor era să stăruiască necurmat în rugăciune mai întâi de toate, și apoi să propovăduiască Evanghelia (Fapte 6:4).

Nu știu dacă la rugăciune cronometrul ne măsoară corect spiritualitatea, dar știu că, ajuns la vârsta și la harul să am nepoți, mă bucur mult când aceștia vin în jurul meu și mă întreabă ceva, sau îmi cer câte ceva, și uneori doar stau pe lângă mine fără să spună o vorbă. Momentele acelea mă emoționează. Oare Tatăl ceresc nu așteaptă să stăm mai mult cu El?

Ne plângem că n-avem timp să vorbim cu Dumnezeu. E drept, suntem strânși în menghina planurilor, a obligațiilor din calendar. John Wesley petrecea două ore pe zi în rugăciune, și se scula de la 4:00 dimineața, ca să fie sigur că începe ziua cu Domnul. Iar Luther spunea: „Dacă nu petrec două ore în rugăciune dimineața, diavolul câștigă ziua.”.

Poate ilustrația următoare are o sugestie bună pentru cineva. Doi oameni în mașină. Semaforul se face roșu, și ține cam lung. Șoferul e liniștit la volan; celălalt se enervează, și zice:

— Ce timp pierdut cu stopurile astea... Stăm degeaba, că nu trece nimeni.

Șoferul nu spune nimic. Celălalt se uită la el atent și-i zice iritat:

— N-ai auzit ce-am spus?

— Nu, scuză-mă, vorbeam în gând.

— Cu cine vorbeai?

— Vorbeam cu Dumnezeu. Am un obicei, la fiecare stop până se face verde, mă rog pentru cineva din prietenii mei. N-ai să crezi câți prieteni am pe lista mea de rugăciune, și mă bucur întotdeauna când îmi face Dumnezeu timp să mă rog pentru ei la câte un roșu.

Roșu, stop la toate activitățile. Verde, verde lung pentru rugăciune!

Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu !

*„Simon Petru drept răspuns a zis: «Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu!»”
(Matei 16:16).*

„*Tu ești Hristosul!*” Aceasta este mărturisirea de căpetenie a credinței Bisericii din toate veacurile, e proclamația cea mai de seamă a poporului lui Dumnezeu. Aceasta e „piatra” nezguduită de granit pe care e zidită Biserica lui Hristos, Biserica biruitoare asupra porților Locuinței morților. Numai Biserica mărturisitoare este și triumfătoare.

„Hristosul” sau „Unic Mesia” înseamnă „Unsul”, expresia esențială a majestății divine în mijlocul nostru, Cel care are în stăpânire Împărăția, Izbăvitorul, Împăratul și Mântuitorul nostru. Ap. Petru apasă cu emfază cuvintele, „*Tu ești!*” Aceeași convingere trebuie s-o avem și noi. Traiul nostru să fie o declarație scrisă cu litere mari, „*Tu ești Hristosul!*”

Cuvintele „*Fiul Dumnezeului Celui viu!*” spun că El este Dumnezeu din Dumnezeu, că „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine”, că nu mai suntem morți în păcate, ci vii în Hristos. Dar, să nu fim molateci, paralizați, muți, inactivi, ci plini de viață în Hristos. „*Noi în fiecare zi ne lăudăm cu Dumnezeu*” (Psalmul 44:8). Unii se laudă: sunt ministru, sunt primar, sunt președinte, sunt inginer, sunt doctor. Dar viața copiilor lui Dumnezeu spune un singur lucru: „*Tu ești Hristosul!*”

Chiar și în rugăciune să nu uităm să spunem: „*Tu ești Hristosul!*” Watchman Nee afirma că cea mai frumoasă rugăciune este nu să zicem „Doamne, dă-mi!”, ci „Doamne, Tu ești...” — fiindcă în rugăciune noi mărturisim cu bucurie adevărul regalității și dumnezeirii Domnului Isus, înălțăm Numele Lui chiar înaintea căpeteniilor văzduhului. Ne ascultă domniile și stăpânirile de orice fel, văzute și nevăzute, de rang serafimic îngeresc, sau luciferic și demonic. Toate domniile au fost dezbrăcate de strălucire, și făcute de ocară de Hristos înaintea lumii, după ce El a ieșit biruitor asupra lor prin Cruce. Avem datoria și cinstea să mărim Numele Domnului în cămăruța rugăciunii și în adunarea mare a sfinților!

Cuvintele acestea pot fi totodată și cuvintele pocăinței și afirmarea credinței noastre. Dacă nu-L ai pe Domnul ca Mântuitor, spune „*Recunosc azi că Tu, Doamne, ești Hristosul!*” În afirmația aceasta „*Tu ești Hristosul!*” este renunțarea la egoism și mândrie, la plăceri și ambiții ale firii, este capitularea totală înaintea Celui care strălucește plin de slavă și e gata să revină la noi cu mărire. Spune și tu astăzi Domnului Isus: *Tu ești Hristosul! Tu ești Domnul meu! Tu ești Mântuitorul meu! Tu ești Regele inimii mele!*

Sunt cuvinte de sărbătoare ale Cerului, ale veșnicilor de slavă!

Ei nu sunt din lume

„Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:16).

„Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume” (Ioan 17:11). „Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:16). Revenim mereu la tema aceasta, fiindcă ea conține două realități între care ni se zbate existența de credincioși ai Domnului: În lume, dar nu din lume!

Trăim în lume, în mijlocul omenirii, într-o societate dominată de cel rău și de puterea întunericului. Aici ne depănăm traiul. Apostolul Pavel, scriind corintenilor despre subiectul acesta, le explica simplu de tot (I Cor. 5:9-10), că n-avea de gând să le spună să iasă din lume și lumea să nu-i mai vadă, ci dimpotrivă, ci, fiind separați ca mod de viață de lume, să fie o mărturie cu traiul lor curat pentru lume. Lucrul acesta, „ei sunt în lume” este bine și suficient subliniat astăzi. Celălalt adevăr, din partea a doua a rugăciunii Domnului Isus de la Ioan 17, e mai neglijat: „Ei nu sunt din lume”. Aici intervine procesul de sfințire a celor răscumpărați: separarea de păcat și de influența lumii. Paradoxul e cutremurător:

Să fi în lume, dar să nu fi din lume...

Să fi în cuptorul aprins, dar să nu ai nici miros de fum.

Să fi în corabia salvării, plutind în apele potopului, dar să nu te uzi.

Să fi în Egiptul întunecos, dar să trăiești în Gosenul luminos.

Să fi în Babilonul robiei, dar cu ferestrele deschise spre Ierusalim.

Să fi un om fără țară la Chebar, dar să ți se deschidă cerurile.

Să fi în temnița întunecoasă din Filipi, dar să cânti cântările luminii.

Să fi pe Patmos, dar să vezi străzile de aur ale Ierusalimului de sus.

Observați că noi am fost cândva din lume, atunci când eram în păcat, dar nu mai suntem acum. „Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care mi i-ai dat din lume” (Ioan 17:6). Nu mai suntem din lume, ci din Dumnezeu, „născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu” (Ioan 1:13). Jertfa Domnului Isus Hristos ne separă de lume. Am fost eliberați de păcate, smulși din lumea pierzării. Hristos ne-a strămutat în Împărăția lui Dumnezeu. „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” (Gal. 6:14).

Suntem chemați să nu ne potrivim chipului acestui veac (Romani 12:2), nici să iubim lucrurile din lume (I Ioan 2:15), și să nu căutăm nici măcar prietenia lumii (Iacov 4:4), fiindcă „El S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău...” (Gal. 1:4).

Nu-mi puteți face nici un rău

„...suferim de foame și de sete, suntem goi, chinuiți, umblăm din loc în loc, ne ostenim și lucrăm cu mâinile noastre; când suntem ocărăți binecuvântăm, când suntem prigoniți răbdăm...” (I Cor. 4:11-12).

N-aș vrea să demoralizez pe cineva, nici să spună cineva că am căzut în depresie. Când scriu aceste rânduri am pacea Duhului în mine, cu ropote de bucurie. Simt arsura cuvintelor, „am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor,” dar îmi vine să sar de bucurie. Slavă Domnului

Evanghelia lui Hristos, Evanghelia biruinței Împărăției... este totodată Evanghelia celor ce se văd falimente, eșecuri, a celor care n-au cu ce să se laude, au inima zdrobită. M-aș încumeta să mă uit la câțiva:

Noe, predicatorul cu dalta și ciocanul, după 120 de ani, n-a câștigat dintr-o lume întreagă decât șapte suflete. Nu mi se pare succes... Moise, din mulțimea de peste un milion de israeliți pe care-i scoate din Egipt, nu duce în Canaan decât pe doi, Iosua și Caleb (și nici măcar el nu intră)... Iar Iosua, în adunarea de la Sihem, strigă: „Voi faceți ce vreți, dar eu și casa mea vom sluji Domnului!” Iarăși, nu mi se pare succes... Un Ilie care poruncește norilor și ploii, dar vine și-I spune lui Dumnezeu, „Ia-mă, Doamne, că nu sunt mai bun decât părinții mei”. Nu pare un succes formidabil... Sau apostolul Pavel, care scrie corintenilor că a ajuns un gunoi, o lepădătură, iar din închisoare, înainte ca să fie decapitat, scrie: „Toți m-au părăsit!”

Sociologii azi ne spun că istoria de fapt a fost scrisă de cei care au biruit. Învingșii n-au scris-o fiindcă au fost distruși, n-au mai rămas ca s-o scrie. E logic. Dar atunci, cum de istoria a ajuns la noi scrisă cu pagini pătate de sângele creștinilor martiri, a celor arși la rug, batjocoriți și măcelăriți, oameni care au fost lepădătura tuturor în lume? Cum e scrisă istoria de cei care „suntem dați morții toată ziua”? Sau poate, învingșii sunt cei care biruiesc?!

Greșeala este că măsurăm lucrurile după optica gândirii firești. În vechime măsurătorile se făceau cu funia de măsurat sau cu trestia. La Apocalipsa 21:15 aflăm un amănunt: „Îngerul care vorbea cu mine, avea ca măsurătoare o trestie de aur...” Trestia nu era o trestie obișnuită, ci era de aur, după valorile slavei lui Dumnezeu. Mereu arunc trestia ruptă a gândirii mele, și învăț să măsoar cu trestia de aur. Și altfel iese socoteala! „Iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni...” (Apoc. 7:9). Moise, cu toate eșecurile lui (după măsurătorile noastre), e scris că „a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu” (Evrei 3:5). Iar apostolul Pavel, socotit ca un gunoi în lume, strigă biruitor: „Am păzit credința; mă așteaptă cumuna!”

Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor!... Frații mei, bucurați-vă și veseliți-vă!

Foc mistuitor în oasele mele

Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!” iată că în inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.” (Ieremia 20:9)

Girolamo Savonarola, curajosul călugăr dominican din Florența, a fost unul din predicatorii cei mai înflăcărați ai Italiei. Mulți îl numesc „Făclia Reformei înainte de Reformă”, premergător al lui Luther, un Ioan Botezătorul translatat în istorie în secolul XV. A fost revoltat de corupția, imoralitatea și jocurile politice ale potențailor vremii, și a predicat cu curaj împotriva păcatului. Ca altădată la Efes, poporul a răspuns cu entuziasm: mii de cărți, tablouri imorale, cărți de joc, au fost arse în piața orașului. Prostițuția a fost interzisă, casele de petrecere, teatrele cu jocuri de noroc, au fost închise. Florența devenise o „republică a lui Hristos,” însă doar pentru o vreme. Familia puternică De Medici a câștigat pe mulți de partea ei cu banii. Savonarola a continuat să predice, dar talentul său oratoric nu era sincronizat cu simțul politic, iar dușmanii lui au folosit toate metodele ca să-l distrugă.

Testul mare al caracterului său a fost atunci când papa Borgia, ca să-l cumpere, i-a oferit un post de cardinal. Savonarola a refuzat, păstrându-și demnitatea și curăția. Atunci dușmanii au pornit atacurile din plin. În 1495, Savonarola a fost acuzat de erezie. I s-a interzis să mai predice în public. Catedrala San Marco din Florența a fost închisă pentru el, iar în 1497 a fost excomunicat. Între timp ciuma a cuprins Florența (și, în mintea superstițioasă a poporului, cine credeți că era de vină?). Zadarnic se ducea Savonarola prin case îngrijind de cei nenorociți; la palatele lui Lorenzo de Medici erau ședințele cu planul să-l execute. A fost prins și ars pe rug la 23 mai 1498.

Într-una din predicile sale din urmă spunea: „De multe ori, când plec de la amvon, spun în sinea mea că n-am să vă mai predic despre lucrurile acestea; mă retrag și le las toate în seama lui Dumnezeu. Și apoi, iarăși, urcându-mă aici, nu sunt în stare să opresc focul, fiindcă nu e de la mine ci de la Dumnezeu, e un foc în oasele mele, un foc aprins de Duhul Domnului. Și când cobor, strig: Doamne sfinte, Duhule, Cel care nu te sperii de nimeni și spui adevărul tuturor, Tu care ridici valurile mării, și pornești vânturile să șuiere! O Duhule, Te implor, potolește furtuna din mine. Și Duhul îmi spune: Nu pot, nici eu, nici eu nu-am odihni... Așa că mă voi lăsa în mâna lui Dumnezeu, Stăpânul care folosește o unealtă ca să-Și împlinească scopul, și apoi o pune deoparte, ca și pe Ieremia, care a fost omorât cu pietre. Și poate așa va fi și cu mine, atunci când mi-am împlinit misiunea. Oricum, sunt liniștit. Să se facă voia Domnului. Cu cât e mai mare suferința noastră pe pământ, cu atât mai strălucitoare va fi în ceruri cununa de slavă...”

Avraam, tatăl nostru al tuturor

*„Și fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit...”
(Romani 4:19).*

Avraam ne este dat ca exemplu de credință tare, o credință demnă de urmat. „*Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut!*” (v.18). Iată ce înseamnă o credință tare: Să crezi chiar atunci când evidențele îți spun să nu mai crezi. Să ai nădejde atunci când nu mai e nici o nădejde, dar să știi că ai cuvântul făgăduinței lui Dumnezeu și îți ajunge. Aceasta a fost credința lui Avraam, și așa trebuie să fie și credința noastră.

Avraam a fost în stare să dea la o parte orice evidențe contrarii și să rămână în credință, statornic și întărit în făgăduința lui Dumnezeu. Știința medicală îi arăta că totul era pierdut; avea deja 100 de ani, iar Sara, 99, și nu mai avea puterea zămislirii. Dar Avraam se întoarce cu spatele la toate rapoartele „științifice” ale biologiei, și stă cu fața înspre Creatorul biologiei: „Tu ce spui, Doamne? Numai ce-mi spui Tu contează pentru mine!”

Parcă-l văd pe Avraam cum se plimbă singuratic și gânditor la malul mării undeva, încercând să înțeleagă planurile lui Dumnezeu. Mintea îi spune că totul e zadarnic, s-a terminat. Dar inima lui aude glasul lui Dumnezeu, și e sigur de făgăduința pe care i-a făcut-o Însuși Domnul. Se apleacă pe plaja mării, ia nisipul în mâini, și îl vântură în aer. Deodată îi vine să râdă, un râs vesel al credinței, așa cum râd bătrânii când știu mai multe decât pot spune: „*Așa va fi sămânța ta, Avraame, așa de numeroasă, ca nisipul mării...*”

În loc să-și piardă credința, el s-a întărit și mai tare în ea. „El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu!” (v.20). Nu s-a poticnit în cuvintele Domnului, ci le-a crezut. Credința aceasta i-a fost toiagul de reazim în viață.

Uitați-vă iarăși la Avraam cum iese din cort singur. Urcă pe deal. E târziu noaptea., dar nu poate să doarmă. Îl frământă Vocea aceea care i-a vorbit în taină despre neamul care se va naște din el: *Av-rah-am, tatăl unei mulțimi!* În jurul lui sunt neamuri care și-au făcut imperii, civilizații de cuceritori vestiți. Iar el, Avraamul Dumnezeului cel viu și adevărat, stă fără moștenitor în niște corturi pe colinele Beer-Șebei. Își ridică ochii spre cer și zărește bolta înstelată. Atunci din nou îl apucă un râs curat de sfânt al celui care așteaptă o minune: „*Așa va fi sămânța ta, Avraame, numeroasă ca stelele cerului...*”

Iar azi, pe întreg pământul, pe toate meridianele, toți cei ce cred în Dumnezeu și-L au pe Hristos ca Mântuitor al lor prin credință, seamănă cu Avraam, sunt fii ai lui Avraam. Credința lui e și credința noastră. Fiindcă, făgăduința lui Dumnezeu e și pentru noi, adică „pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor” (Romani 4:16b).

Nu te teme, Pavele !

„...Soarele și stelele nu s-au mai văzut mai multe zile, și furtuna era așa de puternică încât la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare...” (Fapte 27:20)

Pe Marea Mediterană furtuna „Eurachilon” însemna un vânt furtunos, năpraznic, un uragan distrugător, un ciclon ucigător. S-a pornit tocmai când corabia în care era apostolul Pavel pleca din rada portului Creta. N-au mai avut nici un control asupra corabiei, erau prinși în voia uraganului. Furtuna aceasta poate fi un tablou al furtunilor care apar în viața noastră.

Unele furtuni sunt mici altele sunt mari. Furtuna aceasta a fost cumplită.

Unele furtunii trec repede, altele țin mai mult. Furtuna aceasta a ținut mult: două săptămâni oamenii n-au văzut soarele, și vântul le strângea corabia între talazuri imense ca într-o menghină.

Așa vin și în viața noastră furtunile. Furtuni financiare, că nu mai știm ce să facem, cum să ne achităm de datorii. Și furtuna ne închide luni de zile în negură, fără nici o rază de soare. Alte furtuni sunt fizice: bolile și problemele medicale vin deodată, pe neașteptate, nu le planificăm, ne surprind, ne supără. Nu ne obișnuim cu boala, vrem să scăpăm de ea, dar trebuie să știm să trecem prin furtună. Alte vânturi care se abat asupra noastră sunt împrejurările neplăcute, situațiile grele care lovesc deodată și crează efecte prelungite. Avem o destinație (Pavel mergea spre Roma), și furtunile ne schimbă traiectoria (Pavel a ajuns pe insula Malta). Nu dorim să trecem prin furtunile din viață, dar ajungem în mijlocul lor.

Elifaz din Teman spunea: „Omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare!” (Iov 5:7). Scânteia se înalță, e făcută să zboare; așa e și suferința pentru noi. E o lege a firii omenești să trecem prin suferință.

Ești cumva într-o furtună? Textul din Fapte 27:20 descrie starea celor din corabie: „...la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare.” Chiar și pentru apostolul Pavel și Luca, cel care a scris cartea, li se părea că nu mai există nici o scăpare. Poate așa e și furtuna în care te afli tu acum...

În întunericul nopții, în zbugciul mării, în mijlocul vuietelor asurzitoare, un înger a coborât de la Dumnezeu ca să-l liniștească pe apostolul preaiubit, și primele cuvinte au fost: „Nu te teme, Pavele!”

Iată cuvintele de nădejde pe care le are apostolul Pavel după ce a primit cuvintele îngerului: „Am încredere în Dumnezeu!” (v.25). Ia cuvintele acestea și trăiește-le cu încredere în Dumnezeu chiar și în furtună. Dumnezeu poate liniști orice Eurachilon din viața ta. Afară poate fi uragan, dar în sufletul tău să fie pace, liniște, fiindcă Domnul Isus este stăpân al vânturilor și al mărilor. Se îngrijește de tine; nu te scapă din privirea Lui.

81.

Ce mă împiedică să fiu botezat?

„Famenul a zis: «Uite apa; ce mă împiedică să fiu botezat?» Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima se poate.»» (Fapte 8:36-37).

La 17 septembrie 1826 s-a ținut un botez în Prima Biserică Baptistă din Richmond, Virginia. Printre candidatele la botez era și Ecaterina Thomas, al cărei soț, Archibald, nu era credincios și se împotriva botezului. A fost și mai împotriva atunci când a aflat că botezul urma să se țină în aer liber.

— Vei ajunge de spectacolul tuturor. Se vor aduna toți bădăranii din oraș și vor râde de tine. Ai să fi de râsul lumii...

În după masa zilei de 17 septembrie, Ecaterina a coborât din casă îmbrăcată pentru botez. Soțul a întrebat-o:

— Unde mergi?

— Merg la adunare, și vreau să-L urmez astăzi pe Domnul meu în botez.

Archibald s-a întunecat la față, a privit-o încruntat, și apoi a zis:

— Stai că vin și eu. Așteaptă-mă!

S-a dus să se îmbrace, iar când a venit avea în mână un ciomag.

- Ce ai de gând să faci? a întrebat Ecaterina speriată, știind că soțul ei era iute din fire, și credea că ciomagul era pentru ea.

- Dacă nevasta mea o să ajungă de râsul altora din oraș, locul meu e lângă ea ca s-o apăr. Atâta le trebuie, doar să văd că râde cineva de tine...

Au ajuns la râu, și acolo era adunată lume multă, erau cei credincioși veniți pentru serviciul de botez, erau mulți ascultători curioși, dar erau alții care veniseră doar să se distreze. Predicatorul a ținut o predică în care a arătat însemnătatea botezului, și lucrarea de transformare a Duhului în viața celor ce-L primesc pe Domnul Isus în inima lor. Atunci, pentru prima oară în viața lui, a înțeles Archibald Thomas importanța poruncii botezului. Deodată, a ieșit în față (cu ciomagul în mână) și a întrerupt serviciul cu întrebarea:

— Aș vrea să vă întreb ceva. Aveți în regulamentul bisericii ceva care să împiedice pe cineva să se prezinte la botez chiar dacă vine așa târziu?

— Biserica poate primi la botez pe oricine dacă s-a pocăit de păcatele sale și L-a primit prin credință pe Isus Hristos ca Mântuitor.

Archibald Thomas le-a zis atunci:

— Fraților, și eu vreau să fiu botezat! Dați-mi voie să fiu și eu candidat pentru botezul de astăzi alături de soția mea!

A aruncat măciuca și a intrat în apă. Alături de ceilalți, au fost botezați atunci și soții Thomas. În cronică bisericii e scris că Archibal și-a luat locul în biserică și în lucrarea Domnului, și a fost un membru credincios și harnic până la moartea sa în 1861.

Vai, ce oameni..., creștini lumești !

„Cât despre mine, fraților, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovnicești, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos” (I Cor. 3:1)

În textul de la I Corinteni 2:14-3:3, apostolul Pavel clasifică pe oameni după cum primesc sau nu cuvântul Evangheliei, după cum înțeleg adevărul Sfintelor Scripturi, și după cum trăiesc sub călăuzirea Duhului Sfânt.

1. Omul firesc este o categorie care cuprinde pe cei din lume, oameni care nu gândesc după gândirea lui Dumnezeu „*Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește.*”

2. Omul duhovnicesc este cel născut din nou în Împărăția lui Dumnezeu și care e matur în gândire, curat în trăire, mereu în creștere. „*Omul duhovnicesc, dimpotrivă, poate să judece totul, și el însuși nu poate fi judecat de nimeni.*” Minteia noastră trebuie luminată de Duhul lui Dumnezeu ca să înțelegem limbajul lui Dumnezeu. Cine învață o limbă străină o învață treptat, cuvânt cu cuvânt, până dintr-odată își dă seama că înțelege și poate conversa. Cuvântul „*a judeca*” aici înseamnă a face deosebire, a discerne, a înțelege. Limba străină neînțeleasă pare o harababură fără sens, dar când am învățat-o o înțeleg, cunosc sensul cuvintelor. Omul duhovnicesc „*poate să judece totul*”, adică, poate să facă deosebire între lucrurile bune și cele rele, în timp ce viața lui rămâne un mister pentru cei din lume.

3. Creștinii lumești sunt o categorie ciudată și cuprinde pe creștinii care au rămas imaturi în gândire, sunt în biserică dar gândesc lumește. „*A trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumești, ca unor prunci în Hristos. V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari...*” Creșterea în credință ne trece prin faza de bebeluși. Până la maturizare, adică la starea de oameni duhovnicești, trecem prin faza de sugari. Ap. Pavel a folosit tăios analogia aceasta pentru niște credincioși care demult trebuiau să fi depășit biberonul. Nici nu-i numește creștini imaturi, și nici prunci în Hristos, ci mult mai grav, „*oameni lumești*”. Aproape că nu e nici o diferență între ei și cei din lume. „*Pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?*” Dacă faza de „*prunci în Hristos*” e ceva normal în creșterea noastră pe drumul credinței, categoria de „*oameni lumești*” în biserică este ceva anormal și dăuntător. Acolo unde există certuri, invidii, dezbinări, vorbe urâte, lupte de partide... uitați-vă după creștinii lumești care produc toate stările acestea.

Mă rog să nu fie în biserici așa „*creștini*”, creștini lumești, creștini doar cu numele. Doamne, pune în noi „*gândul lui Hristos*”!

Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme

*„Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană, și urechile Lui iau aminte la strigătele lor.”
(Psalmul 34:15).*

Domnul privește, are ochii îndreptați asupra oamenilor, scrutează inima și căile noastre. Dar spre unii are îndurare, iar spre alții supărare. De ce? Unii se întorc cu fața spre Dumnezeu și se luminează de bucurie (v.5), iar alții fug de El și au fața întunecată. „Domnul Își întoarce fața împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ” (v. 16). Cei credincioși își pun încrederea în Domnul, și Domnul îi are în grija Lui; cei necredincioși își pun tăria în ei înșiși, și mândria îi orbește, ajung pe căile pierzării. Cei credincioși au inima frântă în pocăință (v. 18), și Domnul le ascultă rugăciunea; cei necredincioși, au fală și trufie în succesele lor, în puterea lor, dar ajung sub pedeapsă și nenorocire.

Când a scris Psalmul 34, David era în cea mai mare strâmtoare. În țara lui era pândit de Saul, iar între filistenii vrăjmași era bănuț de spionaj. Fiind înconjurat de dușmani, a trebuit să facă jocul nebunului în fața împăratului (I Samuel 21:13). Cum a fost posibil pentru David să compună și să cânte atunci? Inima lui David căuta ajutorul Domnului și binecuvânta Numele Lui. În situația aceea disperată, sub inspirația Duhului Sfânt David a cântat eliberarea sa: „*Domnul mântuiește pe cei cu duhul zdrobit!*” (v.18).

O credincioasă mărturisea cum într-o noapte a simțit îndemnul să se roage pentru fiul ei care era în călătorie lungă pe șosea. Toți în casă dormeau, dar ea a avut o presimțire că ceva s-a întâmplat cu fiul ei. A început atunci să se roage pentru ocrotirea lui. Mai târziu, când fiul s-a întors acasă, i-a povestit cum a fost scăpat dintr-un accident care ar fi putut să-i ia viața, dar dintr-odată, parcă dirijat de o mână nevăzută, mașina a virat și a evitat catastrofa. Era exact ceasul în care mama lui se ruga pentru el.

David avea în jurul său numai dușmani, dar el parcă spune altceva: „Nu, nu! Eu sunt înconjurat de îngerii lui Dumnezeu, de garda pe care Domnul o trimite pentru mine, și care e mai tare decât oștile vrăjmașilor!” — „*Îngerul Domnului tăbărește în jurul celor ce se tem de El, și-i scapă din primejdie!*” (v. 7). La I Petru 3:12 e scris: „Ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor.” La Proverbe 15:29, înțeleptul scria: „Domnul Se depărtează de cei răi, dar ascultă rugăciunea celor neprihăniți.”

Când am pâine la cină, sau când n-am nimic pe masă... Când sunt sănătos, sau când durerea îmi sfâșie trupul... Când stau între prieteni, sau printre filistenii... Eu „voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme!”

Niște dumnezei furați

— „De ce mi-ai furat dumnezeii mei?” ... Iacov nu știa că Rahela îi furase... Rahela luase idoli, îi pusese sub sumarul cămilei, și șezuse deasupra... (Geneza 31:30, 32 și 34)

Există mulți azi care au și țin o religie oarecare, dar sunt ca Laban care s-a pomenit că fiică-sa i-a furat dumnezeii. Nu cumva ești religios ca Laban? Religia n-a mântuit pe nimeni. Laban era bogat și, fiindcă și-a putut permite, desigur și dumnezeii lui erau bogați. Adică, erau scumpi, din fildeș, din aur, din lemn de India, altfel n-ar fi bătut atâta drum, să alerge timp de șapte zile, ca să-l prindă și să-l întrebe pe Iacov: „De ce mi-ai furat dumnezeii mei?”

Cred că Laban era un om religios fiindcă a observat imediat că-i lipsesc zeii de pe etajeră. Și azi unii observă repede dacă le lipsesc zeii fie din garaj, fie din bancă, sau din popularitate sau din laudele altora. Sunt foarte religioși. Apostolul Pavel mărturisește că și el era religios înainte ca să-L fi cunoscut pe Domnul Isus, ba chiar era neprihănit în ce privește Legea (Filipeni 3:4-8). Dar n-a fost suficient. El spune: „Eram mai înaintat în religiunea Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine. Eram însuflețit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoșești” (Galateni 1:14). Tradiția! Era foarte religios. Dar n-a fost suficient. Religia nu i-a dat mântuirea de păcate.

Caiafa era foarte religios, și toți i-ar fi dat premiul 1 ca cel mai religios om de pe pământ. Era doar mare preot la Ierusalim. Dar Caiafa l-a dat la moarte pe Hristos, e cu mâinile pline de sânge. În pustie, când poporul a cerut lui Aron să-i toarne un vițel, oamenii au fost foarte religioși. Dar au avut o religie de minciună, înșelătoare din Egipt, cu dumnezei falși.

Nu cumva ai și tu dumnezei care se pot fura? Laban are multe rude astăzi pe tot pământul. Nu cumva ai un dumnezeu ca automatul de Pepsi: pui o fisă și aștepti să cadă băutura. Nu cade, o lovești, mai încerci odată, și dacă tot nu vrea, te duci în altă parte...

... un dumnezeu de preferință, care să nu te facă de râs în public...

... un dumnezeu pe care să-l ascundă Rahela sub șeaua cămilei...

... un dumnezeu după chipul și asemănarea ta...

... un dumnezeu convenabil, și bun de paradă...

... un dumnezeu cuminte, care să nu-ți ceară nimic...

... un dumnezeu mut și orb, să-l pui în ramă și să te lase în pace.

Dacă ai cumva așa dumnezei și vrei să te plângi, ca și Laban, că ți i-a furat cineva, lasă-i furați. Bine c-ai scăpat de ei. Caută-L pe Dumnezeu cel viu și adevărat! Singurul Dumnezeu real, care S-a arătat în Hristos și vrea să-ți dea iertarea de păcate și viața veșnică. În Hristos este adevărata viață. Domnul Isus a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața!”

Cântări de drumeție

*„Cei izbăviți de Domnul se vor întoarce, și vor merge spre Sion cu cântece de biruință!”
(Isaia 35:10)*

Într-o carte veche de imnuri creștine în limba engleză există un număr mare de cântări grupate sub titlul, „Cântări de drumeție”. Pe atunci oamenii călătoreau cu căruțele, în caravane, în călătorii lungi, și aveau cu ei cărțile de cântări. Și toată ziua cântau. Cele mai potrivite din ele au fost numite „Cântări de drumeție”, erau cele mai iubite, cele cu care drumul parcă devenea mai ușor. Și noi avem multe cântări pe care le cântăm în excursii, la munte sau în tabere cu corturile. Îmi place titlul acesta, „Cântări de drumeție”. Noi, credincioșii Domnului, suntem cunoscuți după cântările pe care le avem, după entuziasmul și bucuria cu care le cântăm. Sfinții Domnului cântă întotdeauna.

În alegoria frumoasă „Călătoria Creștinului”, John Bunyan scrie că trecând prin „Valea Umbrelor”, o vale întunecoasă, Creștinul a fost cuprins de teamă, inima i s-a înfricoșat, l-au cuprins fiori reci. Atunci, fără ca să vadă pe cineva din cauza întunericului, a auzit o cântare. Era un alt credincios al Domnului care cânta, „Orice-ar veni nu te teme, Domnul te va păzi!” Inima lui s-a înviorat imediat. Mai era cineva care trecea pe acolo, prin „Valea Umbrelor”. Cântarea i-a potolit teama. Melodia plină de pace a celui care cânta din inimă, a transmis aceeași pace și în inima Creștinului.

Textul din Isaia 35:10 spune câteva lucruri extraordinare:

- Prizonierii de război vor fi dezrobiți. Da, va veni o zi a eliberării pentru ei. Atunci, din lagărele de prizonieri se vor forma coloane lungi de robi eliberați care se vor întoarce acasă.

- Fii exilului vor porni la drum, vor merge spre Sion, Cetatea sărbătorilor. Unii din ei știu despre Sion doar din auzite, dar sunt bucuroși fiindcă știu că undeva dincolo de pustie, dincolo de oboseala drumului, strălucește Sionul.

- Pe drum vor cânta, dar nu cântări de jale, doine triste, ci cântece de biruință, ca și cum ar fi venit de la război, biruitori. Și război a fost, și lupte au fost, și lanțuri au avut. Dar Dumnezeu a biruit. Ei cântă biruința lui Dumnezeu.

Așa suntem și noi. Din lagărul de prizonieri ai păcatului am fost eliberați prin harul lui Dumnezeu. Mergem spre Sion, călătorim spre Țara de sus. Și pe drum cântăm cântece de biruință, căci Dumnezeu a biruit stările și situațiile prin care am trecut, Și-a arătat puterea și slava.

„Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam!” De pretutindeni aud cântările de drumeție; sunt cântece de biruință!

Eroi au fost, eroi sunt încă...

„...ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25).

La 9 martie în calendarul bisericesc este „Ziua celor 40 de mucenici,” 40 de martiri uciși lângă Sebasta în anul 320 pentru credința lor în Domnul Isus. Acești credincioși trăiau pe vremea crudului împărat Licinius, toți fiind din părțile Capadociei (Turcia de azi), făcând parte din același regiment al armatei împăratului. Patruzeci de soldați creștini viteji, vrednici de toată cinstea. Dar comandantul lor era un păgân hapsân, pe nume Agricola, rău din fire, crud. Aflând că cei patruzeci erau toți creștini, i-a chemat la ordine:

– Așa cum v-ați arătat viteji în războaie, așa să vă arătați ascultători de porunca împăratului și să aduceți acum jertfă zeilor!

Chirion, mai marele celor patruzeci, a răspuns:

– Așa cum am luptat și am biruit pentru împăratul nostru pământesc, tot așa vrem să luptăm și să rămânem fideli Împăratului nostru ceresc.

Răspunsul acesta a părut nepotrivit lui Agricola care i-a arestat pe toți până vor fi gata să aducă tămâie zeilor. Dar nimic nu i-a putut clinti pe cei patruzeci, nici momelile și nici amenințările. Cu ocazia unei vizite făcute de generalul Lisius, cei patruzeci de credincioși au primit din nou porunca să se închine zeilor, dar au refuzat. Atunci s-a dat sentința: Să fie dezbrăcați în gerul cumplit al nopții și să fie ținuți într-un lac aproape înghețat până se vor lepăda de credința în Hristos. Pe maluri au pus soldați de pază ca să-i păzească, dar să-i și ispitească văzând focul la care se încălzeau ei.

În toiul nopții iată că unul din cei patruzeci, nemaiputând îndura gerul cumplit, a ieșit afară din apa înghețată și a cerut să i se dea voie să aducă jertfă zeilor. L-au dus imediat în baia caldă anume pregătită ca să-și revină. Dar se pare că șocul de la o temperatură la alta a fost atât de puternic că ostașul acesta a murit imediat. Paznicul Aglaie, de pe mal, a văzut lucrul acesta și a avut o vedenie în care se părea că îngerul slavei avea 40 de coroane pregătite, dar acum erau numai 39 de credincioși. Îndată și-a scos hainele și s-a dus spre grupul credincioșilor din lac, strigând: „Și eu sunt creștin!” Era din nou numărul întreg, 40 de credincioși care își dădeau viața pentru Mântuitorul! Dimineța au fost scoși din apă, le-au sfărâmat gleznele picioarelor cu ciocanele grele, și au fost arși de vii. Dar au rămas în credință!

Așa au prețuit înaintașii noștri credința lor în Domnul Isus și n-au vrut nici cu prețul vieții să-L părăsească pe Regele regilor. Apostolul Pavel era în temniță pentru Numele Domnului, dar nu se uita la mucegaiul de pe pereți, ci la cununa neprihănirii care-l aștepta în slavă. Doamne, dă-ne sânge de eroi!

De ce-s cuprins de grijuri?

*„Vă spun vouă, prietenii Mei: Să nu vă temeți de cei ceucid trupul, și după aceea nu mai pot face nimic.”
(Luca 12:4)*

O fabulă cu tâlc zice că un șoarece trăia tot timpul cu frica de pisică. Și se gândea:

— Dacă aș fi pisică, ce bine-ar fi!

Ca prin farmec, dorința i s-a împlinit, și în loc să mai fie șoarece a devenit pisică. Eh, dar acum trăia tot timpul cu frica de câine.

— Dacă aș fi câine, ce bine-ar fi!

Ca prin farmec, a devenit câine. Dar acum îi era frică de tigru.

— Dacă aș fi vânător, ce bine-ar fi. Aș scăpa de frică.

Și ce credeți? A devenit vânător. Poate veți spune că acum nu mai avea nici o frică, dar tot cu frica trăia. Că mai avea de ce să-i fie frică: erau hoți pe undeva în Venezuela, mai trăsnea câte un fulger pe ici și colo în Nebraska, mai cădeau ploii torențiale prin India și uragane prin Filipine, mai fugea câte un șoricel pe sub pat... La cel mai mic zgomot vânătorul tresărea speriat. Nu putea să doarmă.

Vecinii i-au zis:

— Du-te, domnule, la doctor și vezi ce ai, că nu-i normal să-ți fie așa frică de toate lucrurile.

S-a hotărât să meargă la un doctor și să-i ceara sfatul. Acesta l-a consultat, și la urmă i-a spus:

— Știi de ce trăiești mereu cu frica-n tine? Dumnezeu ai inimă de șoarece! ...Ha! Cam așa!

Noi avem o cântare frumoasă, „De ce-s cuprins de grijuri, de ce-s îndurerat... El pasărea hrănește, Nici de min' nu va uita!” Domnul Isus ne-a spus: „Să nu vi se tulbure inima... Nu vă îngrijorați... Nu vă temeți... Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine!” Când El a înnoit ființele noastre, ne-a dat o inimă nouă; nici de pisică, nici de câine, nici de tigru... ci o inimă nouă, de oameni ai lui Dumnezeu. „Le voi da o altă inimă, și voi pune un duh nou în voi!” (Ezechiel 11:19). Cu o inimă nouă și un cuget frăgezit de Duhul lui Dumnezeu, ne încredem în El la fiecare pas. Cândva marinarii aveau la plecarea în larg o rugăciune: „Doamne, oceanul e atât de mare, și corabia noastră atât de mică. Dar, oceanul e al Tău, și ai Tăi suntem și noi. Ne încredințăm pe brațele Tale, și știm că totul va fi bine!”

„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). Sunt cuvintele spuse de Domnul Isus, și ne sunt de ajuns. Glorie Lui!

Acolo Mă voi întâlni cu tine

„Heruvimii să fie cu aripile întinse pe deasupra, acoperind cu aripile lor capacul ispășirii, și cu fețele întoarse una spre alta; heruvimii să aibă fața întoarsă spre capacul ispășirii” (Ex. 25:20).

Capacul care acoperea chivotul legământului mai poartă denumirea de „Scaunul îndurării” (singurul „scaun” din templu, — de fapt, un tron, un scaun de domnie, arătând că lucrarea de mântuire s-a încheiat prin sângele vărsat la Cruce), iar deasupra se ridicau două statui de heruvimi care aveau privirile spre capacul ispășirii, și aripile unite în sus. În legătură cu poziția acestor doi heruvimi și a fețelor lor, Moise primise o poruncă de la Domnul: *„Fețele să fie întoarse una spre alta; heruvimii să aibă fața întoarsă spre capacul ispășirii...”* (Exodul 25:20). E greu de explicat cum aveau heruvimii fețele una către alta, și totodată îndreptate spre capacul ispășirii, dar înțelegem că Dumnezeu a vrut să arate aici, marea uimire a acestor heruvimi, care se uitau și unul către altul, dar în același timp aveau privirile în jos, înspre capacul de aur.

Heruvimii fuseseră îngerii puși de Dumnezeu să învălătească sabia învăpăiată la izgonirea lui Adam și Eva din Eden, ca să păzească drumul care ducea la pomul vieții. Prin aceasta înțelegem că heruvimii sunt făpturi îngerești de rang înalt, o gardă îngerească de pază a sfințeniei lui Dumnezeu, pentru împlinirea dreptății Lui printre oameni. De data aceasta iată-i pe heruvimi că stau deasupra capacului peste chivot, și privesc uimiți.

De ce se miră heruvimii?

Peste capacul de deasupra chivotului, capacul acela de aur curat, dintr-o bucată (divinitatea deplină a Mielului Preasfânt), se vedeau picăturile de sângele de la jertfa de ispășire, din ziua acea (Yom Kippur), singura pe an, când marele preot stropea capacul de aur cu sânge. *„În partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără sânge pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului”* (Evrei 9:7).

E atâta glorie în jertfa Domnului Isus, atâta frumusețe în dragostea lui Dumnezeu față de oameni, încât îngerii privesc cu mirare, cu răsuflarea tăiată. Și Dumnezeu mai spune ceva lui Moise: *„Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturie, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel”* (Exod 25:22). Iar la Levitic 16:2, Domnul Îi spunea lui Moise: *„Deasupra capacului ispășirii Mă voi arăta în nor”*.

Sângele sfânt! Iată locul de întâlnire între Dumnezeu și oameni, între Cel Preasfânt și cei păcătoși, între cel Preaslăvit și cei mânjiți de murdăria păcatelor. *„Și sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat!”*

Orice lucru veți cere

„... dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo.” (Iacov 1:6)

Iau din viața lui George Müller un exemplu simplu de rugăciune cu credință, unul care mi-a încălzit inima de multe ori. Întâmplarea e povestită de căpitanul unui vas pe care George Müller era pasager. Vasul venea peste Atlantic spre Canada, și își încetinise viteza din cauza vizibilității slabe fiindcă trecea prin ceață. Căpitanul era pe punte privind desnădăjduit la ceață din jur, și avea de gând să oprească de tot vasul.

Am fost surprins când cineva m-a bătut pe umăr. Era George Müller.

— Aș vrea să vă spun, domnule căpitan, că eu trebuie să fiu în Quebec sâmbătă după masa. Azi e miercuri.

— Imposibil, i-am răspuns eu.

— Nu-i nimic. Atunci Dumnezeu îmi va găsi un alt mijloc ca să ajung acolo. În 57 de ani eu nu mi-am călcat cuvântul. Și am promis că voi fi sâmbătă la o adunare importantă la Quebec.

— Aș vrea să te ajut, domnule, dar n-am cum. Nu pot să fac nimic.

— Ba da. Ne putem ruga. Haidem să coborâm în cabină ca să ne rugăm.

Coborând spre cabina mea, m-am uitat la omul acela și mi-am zis: „De la ce azil de lunatici a ieșit? Nu vede ce-i afară? N-am mai auzit așa ceva...”

— Domnule Müller, vă dați seama cât de groasă e ceața aceasta?

— Nu, deloc, spuse el foarte apăsător. Eu nu mă uit la ceață, eu mă uit la Dumnezeu care îmi controlează toate circumstanțele din viață.

Când am ajuns jos, am îngenunchat și s-a rugat el întâi, cea mai simplă rugăciune pe care am auzit-o vreodată. Chiar mă gândeam, „Parcă ar fi un copil de clasa întâia, așa se roagă.” A spus cam așa: „O, Doamne, dacă vrei și îngădui lucrul acesta, Te rog gonește ceața în cinci minute. Știi că trebuie să fiu la Quebec sâmbătă, fiindcă am aranjat întâlnirea la îndemnul pe care mi l-ai dat. Aștept să lucrezi și mă încred în voința Ta. Amin.”

După ce a terminat, urma să mă rog eu, dar a pus mâna pe umărul meu și mi-a spus să nu mă rog.

— Întâi, nu crezi că Dumnezeu poate să ridice ceața; și în al doilea rând, cred că Dumnezeu a ridicat-o deja. Așa că nu mai are rost să te rogi. Domnule căpitan, să mergem înapoi pe punte, și vei vedea că nu mai e ceață.

Am ieșit afară, și ceața dispăruse. Peste trei zile, sâmbătă după masa, George Müller era la Quebec.

„Orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea” (Marcu 11:24). Domnul Isus abia așteaptă să ni-l dea.

Cununi ale veșniciei

„Și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe, și pe capete aveau cununi din aur.” (Apocalipsa 4:4)

Răsplătirile sunt diferite de daruri. Darurile le primim fără merite; răsplătirile sunt pentru o lucrare făcută bine. *„Fiecare își va lua răsplata după osteneala lui”* (I Cor. 3:8). Dar în cele din urmă toate sunt prin har, fiindcă a fi într-o lucrare pentru Domnul Isus este în sine o cinste înaltă, e un har. Privind la cununi, să fim inspirați la mai multă râvnă pentru Domnul:

1. Cununa bucuriei. *„Căci cine este în adevăr nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră? Nu sunteți voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui? Da voi sunteți slava și bucuria noastră!”* (I Tes. 2:19-20). Cununa aceasta va fi a câștigătorilor de suflete pentru Hristos. *„Cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire, vor străluci ca stelele în veac și în veci de veci”* (Daniel 12:3).

2. Cununa slavei. *„Și când se va arăta Păstorul cel mare, veți căpăta cununa care nu se poate vesteji, a slavei”* (I Petru 5:4). E cununa pentru vrednicii predicatori, păstori, educatori, care au rămas statornici în lucrare, nu pentru profit, ci din dragoste, care nu numai că au vorbit altora cum să trăiască, ci au și trăit viața în Hristos, fiind pilde vrednice de urmat.

3. Cununa neprihănirii. *„De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în „ziua aceea” Domnul, Judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”* (II Tim. 4:8). Aceasta e cununa celor ce trăiesc în așteptarea Domnului, fiind gata pentru venirea Lui, ceea ce înseamnă că trăiesc în sfințenie. Cununa se numește a neprihănirii.

4. Cununa vieții. *„Ferice de cel ce răbdă ispita, căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”* (Iacov1:12). Cununa aceasta va fi a celor care au fost prizoniți pentru credință (chiar martirizați); în prigoane avem capacitatea să simțim din plin prezența lui Dumnezeu, frumusețea vieții veșnice. Aceștia au răbdat ispita, greutățile, nu și-au prețuit nici chiar viața, dar au rămas ai Domnului.

5. Cununa nevestejită. *„Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate vesteji. Noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate vesteji!”* (I Cor. 9:25). Stăpânind firea, prin înfrângerea poftelor, cu viața sub controlul Duhului Sfânt, căpătăm cununa aceasta de cinste. Aici am stăpânit un trup legat de firea trecătoare; dincolo vom avea stăpânirea cetăților Împărăției veșnice.

Ajută-ne, Doamne, să alergăm spre țintă, pentru premiul chemării cerești!

Dar Tu, Doamne, împărățești pe vecie

*„Dar Tu, Doamne, împărățești pe vecie; scaunul
Tău de domnie dăinuiește din neam în neam!”
(Plângeri 5:19).*

Ieremia spunea: „*Eu sunt omul care a văzut suferința sub nuiăua urgiei Lui*” (Plângeri 3:1). Toate se prăbușeau în jur. Cetățile lui Iuda ardeau în flăcări. Cotropitorii au dus deja în robie floarea tinerimii lui Israel. Ierusalimul, cetatea cântărilor și a păcii, a bucuriilor lui Dumnezeu, era cenușă. Muntele Sionului, un morman de gunoaie scormonite de șacalii sălbateci. Oamenii umblau clătînându-se ca niște schelete, umbre tăcute, cu ochii sticloși, amețiți de foame și durere.

Pe drept îl numim prooroc al lacrimilor. Spunea Ieremia, „capul mi-e plin de lacrimi”. Parcă îl văd cum se întreabă zguduît: A mai fost vreun prooroc să vadă așa ceva? Va mai fi vreodată o nenorocire așa de mare? Mai este oare vreo speranță în lume? Mai are rost viața? Se merită să-L mai slujim pe Domnul? Există un mâine care să șteargă nenorocirea acestui astăzi? Unde e Dumnezeu să ne audă, să ne vadă, să ne scape din nenorocire?

Ochii înroșiți de plâns ai proorocului se ridică de la ruine și moloz, de la spânzurătorile de pe drumuri și de la orfanii care plâng pe uliți. Își ridică mâinile în sus și vrea să strige, să zbiere din toate puterile de durere. Dar, uitându-se în sus, zărește o crăpătură printre nori, ca o fereastră spre o altă lume. De acolo de departe, parcă înghesuindu-se printre neguri, apare ceva sublim, strălucește un sidefiu senin, un albastru al cerului. Și Ieremia își aduce aminte că mai există ceva frumos pe lume: Nu! Nu doarme, nici nu dormitează Cel ce păzește pe Israel. Și din gura arsă de sete a omului lui Dumnezeu se aude atunci o exclamație răgușită, de parcă ar fi un izvor printre ruine, ca o haină de mireasă ascunsă printre zdrențe. Și în loc să strige revoltat plin de mânie, spune într-un extaz inexplicabil: „*Dar Tu, Doamne, împărățești pe vecie!*” Lumea vine din toate părțile să-l asculte ce spune.

Trupul lui scheletic acoperit cu zdrențe murdare cu cenușă, deodată se îndreaptă, răsuflă greoi, și se uită în jur. Vede o buturugă și se urcă pe ea. Oamenii îl privesc atenți și așteaptă o predică.

Îl văd pe Ieremia cum își prinde fața în palme și începe să rădă. Ba nu, plânge. Râde și plânge deodată. E un hohot de răs și plâns convulsiv, spasmodic, necontrolabil. Bucuria i se amestecă cu durerea, ca dulcele turnat peste amar și amândouă fierb, ca fiorul uleiului ce unge o rană. Ce predică măiastră! Cu privirile spre cer, Ieremia se încordează și strigă tare, să-l audă toți nenorociții dintotdeauna: „*Dar Tu, Doamne, împărățești pe vecie; scaunul Tău de domnie dăinuiește din neam în neam!*”

Mă voi sătura de chipul Tău

„Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău!” (Ps. 17:15).

1. *Mă voi trezi!* — Pentru psalmistul David moartea nu e un somn, ci o trezire. Oricât de odihnitoare e starea de „somn” pentru trupul mort, la sfârșitul alergărilor acestei vieți, sufletul eliberat din legăturile trupului, abia atunci se trezește la realitatea glorioasă a universului spiritual pe care până atunci doar l-a întrezărit prin credință. Moartea e privită aici din perspectiva vieții veșnice, și e o trezire. Vom vedea ce nu vedem azi. Vom cunoaște ce azi nu știm. Vom trăi bucurii pe care azi nu le simțim.

2. *Mă voi sătura!* — Lucrurile pe care nici n-am ajuns să le gustăm aici, acolo le vom avea din plin. În prezența Domnului Isus, în locul pe care ni-l pregătește în raiul lui Dumnezeu, bucuriile vor fi depline. Aici în râsul nostru se amestecă lacrimile, în bucuriile inimii sunt și suspine tăcute. Acolo ne vom sătura de măreția slavei lui Dumnezeu. Poate din când în când te întrebi, oare se merită să-L urmezi pe Domnul, să umbli pe calea crucii? Și ispita este să compari ce capeți tu aici cu ce au alții care nici nu sunt ai Domnului. Dar în perspectiva adevărată a veșniciei, nimic nu se compară cu moștenirea strălucită a răscumpăraților Domnului Isus. Aici, atâția sfinți ai Lui umblă flămânzi. Acolo ne vom sătura! Atâția umblă în zdrențe și în sărăcie. Acolo ne așteaptă străzile de aur și hainele de lumină! Atâția sunt batjocoriți și umiliți pentru credință. Acolo vom primi cununa slavei din mâna Regelui măririi!

3. *Îl voi vedea!* — Evanghelistul Ioan spunea: „Îl vom vedea așa cum este.” Nu va fi doar oglindirea slavei, ci Însuși chipul Domnului. Nu va fi doar o privire prin ceață, ca printr-o oglindă, ci vom vedea față în față pe Însuși Dumnezeu. Nu va fi numai o viziune de o clipă, un sentiment trecător al unui tablou glorios, ci va fi privirea neîntreruptă a chipului Domnului nostru Isus Hristos. Încă aici, El ne luminează calea: „*Domnul, Dumnezeul meu, îmi luminează întunericul meu!*” spunea psalmistul (Ps. 18:28). Dar acolo, fața Lui va face să dispară bezna; întunericul nu va mai fi!

Atunci când scria aceste cuvinte de o rară frumusețe, David era un fugar și căuta un colț de pădure sau o peșteră să se ascundă de vrăjmași, undeva pe la Adulam, sau Enghedi, sau Țiclag. Și din întunericul acelor clipe au răsărit versurile nădejdiei care au ajuns cântarea speranței tuturor celor credincioși.

Aceasta e cântarea nădejdiei noastre. Știm unde mergem, știm și calea într-acolo, și Îl cunoaștem pe Cel care ne așteaptă acolo. Până atunci căutăm un Adulam, un Enghedi, un Țiclag. Dar cântăm deja bucuriile Cerului!

A înviat după cum zisese

*„Nu este aici; a înviat, după cum zisese.
Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul...”
(Matei 8:6)*

În dimineața învierii s-a auzit prima dată salutarea aceasta de glorie, „*Hristos a înviat!*” Era prima zi a săptămânii, sfârșitul sabatelor, începutul unei noi creații. E uimitor că vestea aceasta a fost spusă de înger unor femei, pentru ca ele să meargă și să spună mai departe: „A înviat, după cum zisese...” Apostolii au avut mesajul învierii Domnului în toate predicile lor.

Nu este aici! Un adevăr incontestabil. Mormântul era gol. Preoții și marii preoți au încercat să oprească vestea aceasta, au scos minciuni, au crezut că pot înăbuși vulcanul puterii adevărului cu niște cârpe murdare și pălării de paie. Mi se pare totuși ciudat că preoții, dintre toți, ei, preoții, n-au primit vestirea învierii, n-au crezut în Domnul, s-au împotrivit Evangheliei, ei care ar fi trebuit să cunoască proorociile și să înțeleagă semnele!

A înviat, după cum zisese! O biruință glorioasă. Nu știm ce-au înțeles femeile acelea din cuvintele îngerului, fiindcă, „*Hristos a Înviat!*” e mai mult decât faptul că Domnul nu mai este mort, că respiră și se mișcă. „*A înviat!*” înseamnă că El este Domn etern. „*A înviat!*” înseamnă că Domnul Isus a biruit moartea și e viu după ce i-a distrus boldul. Apostolul Pavel scrie: „*Boldul morții este păcatul!*” (I Cor. 15:56). Învierea Domnului Isus a distrus tăișul păcatului prin care a intrat moartea în omenire. „*A înviat!*” înseamnă că nu mai moare, și că în trupul Său de slavă e garanția mântuirii noastre, a neprihănirii pe care o dă tuturor prin credința în El. Înseamnă că momentul acela s-a înscris în istorie ca începutul unui nou capitol, de fapt, o nouă carte, un nou univers, o nouă lume, o nouă creație. Înseamnă că Dumnezeu începe cu Domnul Isus, o omenire nouă, pregătită pentru slavă și veșnicie.

Desigur, femeile nu erau pregătite pentru o așa veste, și pentru tot ce însemna vestea aceea. Nu e de mirare că au plecat pline de frică și de bucurie (Matei 28:8). Nedumerirea lor l-a făcut pe înger să le spună: „*Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul!*” Cu alte cuvinte: Nu e un vis, un basm sau o iluzie; aici e locul unde l-ați pus cu trei zile înainte, și voi toate cunoașteți locul. Uitați-vă bine, și convingeți-vă că mormântul e gol. Hristos a înviat!

Femeile, apostolii și credincioșii Domnului din primul veac n-au stat între pereții bisericilor, n-au șezut pe băncile capitonate ale catedralelor, n-au avut școli de teologie, dar au avut o veste, un mesaj de putere și cu el s-au dus în lumea întreagă. Apostolul Pavel spunea: „*glasul lor a răsunat prin tot pământul, și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii*”. Cinste lor.

Doamne, umple-ne și pe noi, cei de azi, cu „focul dragostei lui Isus”!

Două cărți

„Când vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa la Carp, și cărțile, mai ales pe cele de piele.” (II Timotei 4:13)

Mai demult îmi spuneam că la bătrânețe am să m-apuc să scriu, și mereu ziceam că mai am timp. Acum că mă apropiu (așa zic eu!) de vârsta ca să-mi spună nepoții, „Moșu”, mi-a cam trecut pofta de scris și mai ales citind ce scrie înțeleptul la Eclesiastul 12:12, „*Dacă ai vrea să faci o mulțime de cărți, să știi că n-ai mai isprăvi, și multă învățătură obosește trupul*”. Vă imaginați așa ceva? Acum 3000 de ani, cineva s-a plâns că erau prea multe cărți! Dacă atunci erau prea multe, ce să mai spunem noi astăzi? Atâtea edituri, ziare, reviste, cărți, și mai e, colac peste pupăză, Internetul, email-urile, facebook-urile, un fel de iarmaroc unde se înghesuie fiecare cu tejegeaua să-și arate ce are, ce știe, și ce poate. Am zis, „Solomoane, ai dreptate. La ce bun să mai scriu?” În orice caz, broșurica asta o termin; după aceea, oi vedea.

1. Prima oară când cuvântul „carte” apare pe paginile Bibliei este Geneza 5:1, „*Iată cartea neamurilor lui Adam*”. Omenirea are multe neamuri, și toate sunt scrise într-o carte, cartea lui Adam. Toți ne tragem din el. Deși probabil, nu semănăm prea mult unii cu alții, toți semănăm cu Adam. E o carte tristă, fiindcă e cartea tragediei omului care s-a prăbușit de la fața lui Dumnezeu. Mai dăm noi vina pe Adam pentru păcatul dintâi din Eden, dar Biblia spune că toți am păcătuit (Romani 3:23; 5:12; Ps. 106:6, Galateni 3:22). Caratea stării civile mondiale, cartea neamurilor lui Adam, e o carte a celor **care au fost**. Și noi care mai suntem, ne vine rândul să se spună despre noi că „am fost”; așa e rânduiala, să murim odată, după aceea judecata.

2. În Noul Testament, prima oară cuvântul „carte” se află la Matei 1:1, „*Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam*”. Din toate neamurile înscrise în cartea neamurilor lui Adam, s-a născut prin har un alt neam, neamul Domnului Isus Hristos, și cartea acestuia este o carte a neamului sfânt, neamul Celui de-al doilea Adam.

Dau slavă lui Dumnezeu că în cartea neamului nou al Împărăției de sus este și numele meu, fiindcă în cartea vieții (Apoc. 20:12, 15) sunt scriși toți cei care L-au primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al lor personal. ce har mi-a făcut Domnul să văd și nepoți ai mei cum au curajul să-L mărturisească pe Domnul Isus în apa botezului!

Cartea neamului lui Isus Hristos e cartea celor **care vor fi**, nu doar a celor care au fost, dar și care vor fi! E adevărat că *ce vom fi* încă nu s-a arătat, dar aveți răbdare: Vom fi ca El, ca Fiul lui Dumnezeu proslăvit în mărire. Da, vom fi *cu El*, și *ca El*. Slăvit să fie Numele Domnului în veci!

Și s-a mai scris o carte

„Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea.” (Apoc. 20:12)

1. Ultima oară când apare cuvântul „carte” în Vechiul Testament este la Maleahi. Aici nu mai e vorba de o carte care se poate tipări, sau epuiza. E o carte scrisă înaintea lui Dumnezeu, pentru biblioteca veșniciei. Nu sunteți curioși să vedeți ce scrie în cartea aceasta? Și e una din cărțile bibliotecii din care vom citi atunci când *nu* vom mai avea „timp”, fiindcă timpul nu va mai fi, și când ne vom măsura viața nouă în veacuri, milenii și veșnicii fără capăt.

Iată despre ce carte e vorba, după cum scrie la Maleahi 3:16, *„Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui”*. Cartea aceasta arată cât de scumpă e strângerea noastră împreună. Cu fiecare adunare a noastră în jurul Cuvântului sfânt, se scrie încă o pagină în cartea aceasta, care arată ce mult se bucură Dumnezeu de noi și vrea să fie scris tot ce facem noi în adunare. Nu degeaba scrie la Eclesiastul 5:1, *„Păzește-ți piciorul, când intri în Casa lui Dumnezeu!”*

2. În Noul Testament, ultima oară când apare cuvântul „carte” este la Apocalipsa 22:19. Pasajul are în vedere prețuirea revelației divine a Cuvântului sfânt: *„Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții, și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta”*. Iată cât de scump și prețuit este Cuvântul scris pe care ni l-a dat Dumnezeu!

La un studiu biblic al surorilor care se adunau într-o casă, gazda nu-și găsea Biblia. A întrebat pe servitoare dacă știe unde e Biblia ei. Servitoare a strigat în gura mare: „Slavă Domnului!” Apoi a explicat: „Când mă duc să fac curat într-o casă, primul lucru le ascund Biblia, ca să văd cât le trebuie până își dau seama că au nevoie de ea.” Am pus-o între prosoape.

„Cuvântul Tău, Doamne, dăinuiește în veci în ceruri!” (Ps. 119:89). Din mii de cărți care s-au scris cândva sub soare, din mii de cărți care se vor mai scrie pe pământ, rămâne una fără de-asemănare, rămâne Biblia, al Domnului Cuvânt! Walter Scott, fiind pe moarte, a cerut să-i aducă la pat „cartea”. Când l-au întrebat, ce carte, a răspuns: „Există o singură carte, Biblia! Așa spunem și noi, și mii și milioane de muritori care au auzit în ea glasul lui Dumnezeu, au găsit în ea Calea spre Dumnezeu. Iubiții mei, să citim Biblia, s-o studiem, să-i gustăm nectarul, s-o iubim. Să ne legăm viața de adevărul ei. E Cartea cărților, e lumina lui Dumnezeu pe cărarea vieții noastre!”

Păzitorii Pragurilor Cortului

„...împlineau slujba de păzitori ai pragurilor cortului; părinții lor păziseră intrarea în tabăra Domnului” (I Cronici 9:19).

Cu adevărat, slava lui Dumnezeu se află și în detaliile pe care le citim în Sfânta Scriptură. Găsim pagini întregi de nume (unele chiar greu de pronunțat) ale unor oameni despre care nu știm multe amănunte. Unii se întrebă, la ce bun? O, lumea n-a știut despre ei, dar Dumnezeu a știut, i-a iubit și I-a plăcut să fie scriși pentru amintire. Așa sunt cei care făceau slujba la cortul întâlnirii și sunt numiți „păzitorii pragurilor cortului”. Doresc să ne vedem pe noi în slujba lor și să prețuim fiecare din noi lucrarea pe care o avem de făcut în Împărăția Domnului.

1. *Iubeau Casa Domnului.* „...petreceau noaptea în jurul Casei lui Dumnezeu” (I Cronici 9:27). Un termometru al unei biserici calde sau reci, este și cât de repede pleacă lumea de la adunare; unii iubesc așa de mult casa Domnului că n-ar mai pleca de acolo. „Ferice de cei ce locuiesc în Casa Ta, căci ei tot mai pot să Te laude.” (Psalmul 84:4).

2. *Deschideau casa Domnului.* Păzitorii pragurilor aveau datoria să deschidă Templul în fiecare dimineață (I Cronici 9:27). Porțile deschise înseamnă invitația pentru alții de a intra; porțile închise sunt un semn să stai afară. Casa Domnului deschisă e semnul că suntem așteptați, bineveniți, invitați să intrăm. Când primul martir al Bisericii, Ștefan, avea să fie omorât cu pietre, și-a ridicat privirea spre Cer și spus: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.” (Fapte 7:56). Aici era batjocorit și lovit cu pietre, dar acasă, în ceruri, era așteptat ca biruitor. Ușa era deschisă. Să fim acei care deschidem casa Domnului pentru alții.

3. *Păzeau vistieriile Casei Domnului.* E scris că „aveau privegherea asupra odăilor și vistieriilor Casei lui Dumnezeu” (I Cron. 9:26). Li se dăduse în paza lor tot avutul Templului. Bogățiile Bisericii nu sunt nici banii și nici clădirile. O, ce mare greșală e atunci când se pune atâta valoare pe niște lucruri care pier. Azi există țări cu multe catedrale, dar puține biserici. La anul 258, când diaconul Laurențiu din biserica Romei a fost chemat să aducă la palat bogățiile bisericii, acesta a adunat pe toți săracii, cerșetorii din Roma, și a spus: „Aceștia sunt bogățiile Bisericii.” Bogățiile Bisericii nu sunt banii, ci sufletele oamenilor. Și podoaba casei Domnului este sfințenia!

Substanțele radioactive nu numai că radiază, dar și *radioactivează*. Le fac radioactive pe cele din jur. Bindecuvântați sunt cei ce spun: „Haidem la casa Domnului!” și bucuria lor se transmite altora. *Și Duhul și Mireasa zic: Vino! Și cine aude să zică: Vino!* Prieten drag, ușa e deschisă. Mai este încă har!